

Els tòxics

Et diran si fas mala cara o si t'has engreixat sense que ho hakis preguntat

Foto: Bildarchiv Universität Bielefeld

De vegades arribo a casa i em sento com si m'haguessin pegat un cop de puny a la cara. Vull dir adolorida. Trigo uns minuts a reconèixer què em passa, tenint en compte que, efectivament, ningú m'ha pegat una gardela a la cara. Ah, ja ho tinc, és per aquelles paraules que aquella persona ha deixat anar com qui fa el rotet després del biberó i es queda tan ample.

Són per tot arreu. Ni tan sols se n'adonen. Opinen sobre tot. Et diran si fas mala cara o si t'has engreixat sense que ho hakis preguntat. Et retrauran coses que no has dit i coses que no has fet. Evidentment, també coses que has dit i has fet encara que sigui fa deu anys. Et diran frases com ara «el que has de fer és» o «ja t'ho deia jo» o et miraran d'aquella manera que té forma d'indirecta i tu ja saps perfectament què vol dir. I si et queixes et contestaran que tens la pell molt fina, tu.

Són pertot, són entre nosaltres. Els que no et deixen acabar la frase perquè troben adequat d'interrompre't per explicar-te que el seu problema és més gros. O que a ells també els ha passat (però pitjor). Els que no demanen perdó, no perquè l'orgull els ho impedeix (que aquests, també, deixa't estar, mereixen un text sencer) sinó perquè ni tan sols s'adonen que t'han ferit. Els que tot ho saben i se'n van satisfets cap a casa si en algun remot moment del vostre encontre

han tingut la sensació que tu marxaries pensant que ets un ignorant.

A la feina, és clar, també hi són. És un dels territoris preferits dels dèspotes acomplexats. Et faran dubtar del teu bon treball, de les teves capacitats. Si estan per sobre teu, utilitzaran l'estratègia de la por obertament o camuflada d'hipocresia o subtileteses com aquest cop sí que ho has fet bé. Si estan al teu nivell, competiran amb tu sense avisar-te. Els que si et surt res bé, no ho diran a ningú, però els farà una mica de mal. Aquestes persones existeixen i ho saps.

Fins i tot, mira què et dic, te'ls trobaràs a casa, al llit. Quan la teva parella t'esberli a diari tantes coses com fas malament, com d'egoista arribes a ser, o encara pitjor: frases com «em sorprèn, *amb lo intel·ligent que ets*, que això no ho entenguis», «ningú t'estimarà tant com jo» o «saps que jo sempre vull el millor per a tu» et faran, un cop més, dubtar de tu, i et confondran i, si tens sort, t'adonaràs a temps de què vol dir fer llum de gas.

Són per tot arreu, ben camuflats. Ni tan sols ells s'adonen que hi són ni del que fan perquè no s'han cultivat mai ni pensen fer-ho. Perquè ells, els tòxics, ja se senten a gust, vivint com piconadores, soltant verinor per la boca mentre mengen pipes en la tranquil·litat d'un diumenge a la tarda. Perquè mai entendran la importància de no quedar-se en una lectura superficial, de fer autocrítica, d'ampliar mires. De tenir cura amb les paraules que s'escullen en cada frase i amb el to en què són dites, i amb la força amb què aquestes paraules llencen la fletxa amb què viatgen cap a tu.

El cas és que no conec ningú que prefereixi acariciar una pell dura. A mi busqueu-me a prop de les persones que pregunten com estàs i que, ja posats, es queden a escoltar-ne la resposta.